

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobkyně: **V. K.**, zastoupené Mgr. Dagmar Rezkovou Dřimalovou, advokátkou, se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, odbor sociální péče a zdravotnictví, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2006, č. j. MHMP 398021/2006, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 1. 2010, č. j. 3 Cad 15/2007 - 122,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovené zástupkyni stěžovatelky Mgr. Dagmar Rezkové Dřimalové, advokátce, se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 1600 Kč; tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dní od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou dne 4. 2. 2010 stěžovatelka brojí proti v záhlaví označenému rozsudku Městského soudu v Praze. Stěžovatelka napadla rozsudek z kasačních důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d), zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), a navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

Ze správních a soudních spisů vplynuly následující relevantní skutečnosti:

Rozhodnutím Úřadu městské části Praha 12, odboru sociálních věcí a zdravotnictví (dále převážně jen „správní orgán 1. stupně“) ze dne 13. 9. 2006, č. j. ODP/NEZ/595/2006/FOL, byla stěžovatelce s účinností ode dne 1. 9. 2006 zvýšena dávka sociální péče na částku 3526 Kč

po dobu trvání podmínek. Správní orgán vyšel při stanovení dávky z podkladů, které mu stěžovatelka předložila v září 2006, podle nichž došlo ke změně skutečných odůvodněných nákladů na domácnost na částku 1126 Kč z celkové částky nákladů 3377 Kč, přičemž na nákladech se podílely 3 osoby.

Proti rozhodnutí správního orgánu 1. stupně podala stěžovatelka odvolání, v němž nesouhlasila s postupem správního orgánu, který vyšel při stanovení výše opakovaného peněžitého příspěvku z částky 3377 Kč, přičemž tuto částku dělí třemi, přestože stěžovatelka nemá žádné společně s ní posuzované osoby. Zákon o životním minimu stanoví nezbytné náklady na domácnost jednotlivce ve výši 2020 Kč měsíčně, zákon o životním minimu stanoví částku k zajištění nezbytných nákladů nutných k zajištění výživy a ostatních základních osobních potřeb občana na výši 2400 Kč. Stěžovatelka požadovala přiznání dávky sociální péče ve výši dané součtem obou položek tj. 4420 Kč, a dále požadovala navýšení této částky o náklady spojené s prokazováním vlastní iniciativy k zvýšení si příjmu vlastní prací ve výši 247 Kč.

Žalovaný odvolání stěžovatelky zamítl a rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu potvrdil. V odůvodnění shrnul odvolací námitky stěžovatelky a konstatoval, že přezkoumal její sociální situaci: stěžovatelka je vedena v evidenci Úřadu práce hlavního města Prahy, pobočky v Praze 4, nepobírá podporu v nezaměstnanosti, dle předložených dokladů podíl skutečných nezbytných nákladů na bydlení jmenované činí 1125,66 Kč. Žalovaný uzavřel, že vzhledem k částkám životního minima, ke skutečným odůvodněným nákladům na zabezpečení výživy a ostatních základních potřeb a nezbytných nákladů na domácnost jmenované, k výši příjmu a k majetkovým poměrům, byla dávka sociální péče stanovena v souladu s ustanovením § 4 zákona č. 482/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, k zabezpečení výživy a ostatních základních osobních potřeb a k zajištění nezbytných nákladů na domácnost jmenované. Z dikce § 4 odst. 3 zákona č. 482/1991 Sb. plyne, že k částkám životního minima se při stanovení výše dávky přihlíží, tudíž výše dávky sociální péče nemusí výši životního minima dosahovat, dle platné právní úpravy nelze při stanovení výše dávky zohlednit případné náklady vynaložené na prokazování iniciativy zvýšit si příjem vlastní prací.

Stěžovatelka podala dne 19. 2. 2007 proti uvedenému rozhodnutí žalobu k Městskému soudu v Praze. Rozhodnutí žalovaného považovala za nesrozumitelné, nepřezkoumatelné, zcestné, v zásadě nesouhlasila se stanovením výše dávky sociální péče na částku 3526 Kč namísto 4420 Kč. Stěžovatelka brojila proti výpočtu poměrného podílu na nákladech na domácnost (částka 1125,66 Kč, tj. výše 1/3 z celkových nákladů na byt vystavených na jméno Ing. M.), když je zřejmé, že je ze zákona o sociální potřebnosti i ze zákona o životním minimu jednotlivcem bez společně s ní posuzovaných osob. Stěžovatelka poukázala na zákon o životním minimu, který stanoví částku pro jednotlivce bez společně posuzovaných osob na zajištění výživy a ostatních základních osobních ve výši 2400 Kč a částku potřebnou k zajištění nezbytných nákladů na domácnost ve výši 2020 Kč, v úhrnu je zákonem o životním minimu stanovena pro jednotlivce částka životního minima ve výši 4420 Kč. Z rozhodnutí žalovaného není patrné, z jakého důvodu není stěžovatelce přiznána dávka ve výši alespoň 4420 Kč. Stěžovatelka se nadále domnívala, že byla-li žadatelům o dávku sociální péče uložena povinnost prokázat iniciativu zvýšit příjem vlastní prací předložením zaslaných životopisů případným zaměstnavatelům, musí stát žadatelům tyto vícenálklady uhradit.

O žalobě stěžovatelky rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 9. 1. 2009, sp. zn. 3 Cad 15/2007. Rozhodnutí žalovaného zrušil (výrok I.) a rozhodl o nákladech řízení. Soud konstatoval, že vadou nepřezkoumatelnosti z nedostatku důvodů správního rozhodnutí trpí již rozhodnutí správního orgánu 1. stupně, neboť z něj nevyplývá, jakým způsobem správní orgán došel ke stanovení výše nezbytných nákladů na domácnost ve výši 3377 Kč

a ke skutečnosti, že se na těchto nákladech podílí 3 osoby, a že odůvodněnými náklady na domácnost je částka 1126 Kč. Ze správního spisu ani z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nevyplývá, kolik osob byt užívá, v jakém vzájemném příbuzenském či jiném vztahu mezi sebou jsou a jaké důvody vedly správní orgán k rozhodnutí, že odpovídající částka potřebná k zajištění nezbytných nákladů na domácnost u stěžovatelky činí 1126 Kč. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu 1. stupně činí nepřezkoumatelným rozhodnutí odvolacího orgánu, neboť ani z jeho rozhodnutí nevyplývá, jakým způsobem byl vypočten podíl skutečných nezbytných nákladů na bydlení stěžovatelky částkou 1126 Kč.

Proti rozsudku Městského soudu v Praze podal žalovaný dne 28. 1. 2009 kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a písm. d) s. ř. s. a navrhl zrušení rozsudku. Podle žalovaného částka stanovená zákonem o životním minimu k zajištění nezbytných nákladů na domácnost nemusí být v této výši přiznána, pokud nezbytné náklady sociálně potřebné osoby jsou ve skutečnosti nižší nebo třeba pokud takové náklady osoba vůbec nemá. Účelem sociální dávky je hradit nezbytné náklady, účelem není hradit více, než je nezbytná, stávající a skutečně existující potřeba. Pokud by dávka byla poskytnutá v zákonném limitu a skutečná potřeba byla nižší, nejednalo by se již o dávku k zajištění nákladů nezbytných. Žalovaný nesouhlasil se závěrem soudu, že napadené rozhodnutí trpí vadou nepřezkoumatelnosti, podle něj bylo řádně objasněno, jak správní orgán došel k výpočtu výše nezbytných nákladů na domácnost stěžovatelky, když se při výpočtu řídil zákonem a skutečnost, že stěžovatelka obývá byt se dvěma dalšími osobami, není s ostatními osobami v poměru osob společně posuzovaných, a že všechny tři osoby obývají jeden byt, je zřejmá z obsahu správního spisu. Žalovaný poukázal na správní judikaturou setrvale respektovanou zásadu formulovanou rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 6. 1996, č. j. 6 A 825/95 - 7, podle níž soud může jako překlenutelnou procesní chybu posoudit to, když i přes určitou nedostatečnost odůvodnění písemného vyhotovení rozhodnutí jsou skutkové údaje, z nichž správní orgán vycházel, obsahem správního spisu, a skutkové a právní úvahy správního orgánu, které vedly k vydání rozhodnutí, jsou ze spisu bez pochyb rekonstruovatelné; účelem soudního přezkumu správních rozhodnutí není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy.

Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalovaného Magistrátu hlavního města Prahy rozsudkem ze dne 13. 8. 2009, č. j. 6 Ads 49/2009 - 111, zrušil rozsudek Městského soudu v Praze. Jako důvodnou vyhodnotil námitku žalovaného (stěžovatele), který poukázal na judikaturou respektovanou zásadu formulovanou rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 6. 1996, č. j. 6 A 825/95 - 7, a konstatoval, že „*vědom si úkolu správního soudnictví, může Nejvyšší správní soud poněkud slevit z nároků na dodržení jinak zcela oprávněných požadavků § 68 správního řádu s vědomím toho, že ve správním spisu nalezl dostatečnou oporu pro úvahu, že je rozhodnutí stěžovatele po právní i skutkové stránce v souladu se zákonem. Na tomto místě je tedy třeba zdůraznit, že obecně nelze považovat za nepřezkoumatelné správní rozhodnutí, které neobsahuje, formálně vzato, veškeré náležitosti ve smyslu § 68 správního řádu. V tomto kontextu se jeví oprávněnou námitka stěžovatele, že Městským soudem v Praze požadovaná skutková zjištění, která v odůvodnění rozhodnutí postrádal, jsou nepochybně obsahem spisové dokumentace (žalobkyní uvedené náklady na domácnost, skutečnost, že obývá byt spolu se dvěma dalšími osobami), přičemž tato skutková zjištění nebyla žalobkyní v žádné fázi řízení správního ani soudního zpochybněna.*“

Nejvyšší správní soud podotkl, že otázka případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, která se týká především skutkových zjištění, je úzce spjata s otázkou relevantní právní normy, jež má být aplikována, a jejího obsahu. „*Je to právě hypotéza právní normy, která stanoví okruh potřebných skutkových zjištění nutných k tomu, aby ji bylo lze aplikovat, popř. aby bylo lze konstatovat, že nastaly účinky předvídané její dispozicí. Toto úzké sepětí otázky dostatečnosti skutkových zjištění*

(a tím i případné nepřezkoumatelnosti) a otázky aplikace příslušné normy konec konců vystihuje ve svém vyjádření ke kasační stížnosti sama žalobkyně, která své vývody o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí stěžovatele staví především na předpokladu, že pro postup stěžovatele neexistoval jakýkoliv zákonný předpoklad, resp. ten, na nějž stěžovatel poukázal, žalobkyně odmítá akceptovat. Tím se obě otázky do značné míry prolínají a pro posouzení věci je potřebné táznat se po relevantních ustanoveních, jež bylo třeba aplikovat.“

I s ohledem na argumentaci stěžovatelky Nejvyšší správní soud poté poukázal na znění čl. 30 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, který zakotvuje pro osoby v hmotné nouzi právo pouze na „pomoc nezbytnou pro zajištění základních životních podmínek“ s tím, že tohoto práva se lze dle čl. 41 odst. 1 Listiny základních práv a svobod dovolávat pouze v mezích zákonů, které ustanovení čl. 30 odst. 2 provádějí; v době rozhodování těmito předpisy byly zákon o životním minimu, zákon o sociální potřebnosti a zákon o sociálním zabezpečení, každý z těchto zákonů měl svébytnou funkci, kterou nelze zaměňovat s funkcí ostatních. Zákon o sociálním zabezpečení stanoví v ustanovení § 90 odst. 1 příslušnost orgánů sociálního zabezpečení věcnou a osobní. Funkcí zákona o životním minimu je definovat pojem hmotné nouze, přisuzovat zákonu jinou než definiční funkci by bylo zcela nepřipadné. Teprve zákon o sociální potřebnosti stanoví obsah a podmínky pomoci nezbytné pro zajištění základních životních podmínek dle čl. 30 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Podle ustanovení § 4 odst. 1 se občanu, který se považuje za sociálně potřebného podle tohoto zákona, poskytují jednorázové nebo měsíčně se opakující peněžité nebo věcné dávky k zabezpečení výživy a ostatních základních osobních potřeb a k zajištění nezbytných nákladů na domácnost. Přitom podle § 4 odst. 3 téhož zákona, se přihlíží při rozhodování o výši jednorázové nebo měsíčně se opakující peněžité nebo věcné dávky k odůvodněným nákladům na zabezpečení výživy a ostatních základních potřeb a nezbytných nákladů na domácnost posuzovaného občana (společně posuzovaných osob), ve vztahu k výši příjmu a k majetkovým poměrům. Nejvyšší správní soud přitom zdůraznil, že zákon o sociální potřebnosti klade důraz na fakticitu v souladu se zásadou skutečné potřeby. V případě dávky podle zákona o sociální potřebnosti nejde o mechanicky poskytovanou dávku v zákonem pevně stanovené výši bez ohledu na skutečně odůvodněné potřeby příjemce dávky. Rozhodnutí o výši dávky je tedy projevem diskreční pravomoci správního orgánu, přičemž limity této diskrece stanoví již citovaný § 4 odst. 3 zákona o sociální potřebnosti.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil stěžovateli, že by měla být příjemkyní dávky ve výši životního minima, neboť to by bylo v rozporu s uvedenou zásadou skutečné potřeby; přisvědčil postupu správního orgánu, který s ohledem na to vyzval stěžovatelku mj. k prokázání nákladů na bydlení. Stěžovatelka přes výzvu podle § 7 odst. 1 zákona o sociální potřebnosti nijak neupřesnila, že žije v bytě s dalšími dvěma osobami (byť v oddělených domácnostech), zároveň doložila některé náklady (elektrina, nájem) týkající se celého bytu (tedy obou příp. tří domácností) bez rozlišení, co spotřebovala skutečně sama a co je potřeba oněch ostatních osob, které nejsou sociálně potřebné a nejsou společně posuzované se stěžovatelkou. Za této situace bylo logické a zcela v souladu s limity správní diskrece podle § 4 odst. 3 zákona o sociální potřebnosti, pokud správní orgán prvního stupně vyšel z premisy, že se na těchto doložených nákladech podílejí ve skutečnosti tři osoby, a to přibližně stejným dílem - i tento myšlenkový postup je ze správního spisu zřejmý (celková výše nákladů v rozhodnutí uvedených odpovídá položkám doloženým žalobkyní, výsledně přiznaná částka je jednou třetinou). Nejvyšší správní soud v tomto ohledu neshledal úvahu žalovaného nepřezkoumatelnou.

Uvedeným právním názorem Nejvyššího správního soudu byl Městský soud v Praze v souladu s § 110 odst. 3 s. ř. s. v dalším řízení vázán, novým rozsudkem ze dne 8. 1. 2010, č. j. 3 Cad 15/2007 - 122, žalobu jako nedůvodnou zamítl. Městský soud po rekapitulaci dosavadních správních a soudních řízení uvedl, že ve správním spisu je dostatečně zachyceno,

že stěžovatelka není osobou společně posuzovanou, ohledně nákladů na bydlení byl správní orgán konfrontován se skutkovým zjištěním, že žalobkyně přes výzvu podle § 7 odst. 1 zákona o sociální potřebnosti nijak neupřesnila, že žije v jednom bytě s dalšími dvěma osobami (byť v oddělených domácnostech). Stěžovatelka doložila některé náklady (elektrina, nájem), týkající se celého bytu (dvou, příp. tří domácností) bez rozlišení, co spotřebovala skutečně ona sama a co je spotřeba oněch ostatních osob. Soud uzavřel, že žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. s ohledem na zásadu přezkumu správních rozhodnutí, podle níž postačuje, že myšlenkový postup je zřejmý ze správního spisu, a vzhledem k závaznosti právního názoru nadřízeného soudu.

Proti citovanému rozsudku Městského soudu v Praze podala stěžovatelka kasační stížnost dne 4. 2. 2010, kterou dne 30. 6. 2010 doplnila zástupkyně stěžovatelky. Stěžovatelka napadený rozsudek ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. považuje za nepřezkoumatelný, neboť neobsahuje dostatek důvodů rozhodnutí; soud v odůvodnění opakuje a konstatuje anabázi celého případu, včetně dosud vydaných rozhodnutí správních orgánů a rozsudků soudů, přičemž v závěru odůvodnění se omezuje pouze na konstatování obsahu rozsudku Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 13. 8. 2009, č. j. 6 Ads 49/2009 -111, a závěrů, k nimž Nejvyšší správní soud v Brně při rozhodování o kasační stížnosti dospěl. Stěžovatelka dále odkázala na správní a soudní spis z nichž vyplynulo, že stěžovatelka je osobou sociálně potřebnou ve smyslu zákona č. 482/1991 Sb., o sociální potřebnosti. Z podání stěžovatelky i z obsahu spisového materiálu je zřejmé, že byt, ve kterém stěžovatelka žije, obývají dvě domácnosti; za nesprávný postup správních orgánů i soudu považuje, že při výpočtu skutečných odůvodněných nákladů na domácnost stěžovatelky se opakovaně vychází z toho, že se na celkových nákladech na byt podílejí celkem tři osoby s obecným odůvodněním, že pokud v tomtéž bytě žijí i osoby, které nepatří do okruhu osob společně posuzovaných dle zákona č. 463/1991 Sb., o životním minimu, je jejich povinností se na nákladech na domácnost podílet přibližně stejným dílem.

Dále stěžovatelka odkázala na námítky uvedené v žalobě. Kasační stížnost byla podána z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. s návrhem, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc tomuto soudu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud se v první řadě zabýval, zda jsou splněny podmínky pro věcné projednání kasační stížnosti. Kasační stížnost je podle § 102 s. ř. s. přípustná proti každému pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, není-li zákonem dále stanoveno jinak. Kasační stížnost byla podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 105 odst. 1 s. ř. s.) a jsou v ní namítány kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud podřadil námitku směřující do nepřezkoumatelnosti rozsudku spočívající v nedostatku důvodů pro rozhodnutí pod kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.; naříkaný nesprávný postup soudů i správních orgánů, které dělí náklady na byt mezi tři osoby, přičemž z obsahu spisů i tvrzení stěžovatelky je zřejmé, že v bytě jsou dvě domácnosti, podřadil Nejvyšší správní soud pod kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., námitka stěžovatelky směřující do nesprávně stanovené výše výsledné dávky sociální péče (stěžovatelka je zejména názoru, že celkové náklady na byt měly být děleny pouze dvěma nikoliv třemi) spadá ke kasačnímu důvodu upravenému v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Odkaz na námítky uvedené v žalobě nepředstavuje projednatelnou námitku, neboť z obecné formulace nelze dovodit, co ze žalobních bodů konkrétně stěžovatelka spojuje s rozhodnutím městského soudu.

Nejvyšší správní soud dále zvážil přípustnost kasační stížnosti, neboť jak již bylo v narativní části uvedeno, ve věci Nejvyšší správní soud vydal dne 13. 8. 2009 rozsudek č. j. 6 Ads 49/2009 - 111, kterým rozsudek Městského soudu v Praze ke kasační stížnosti žalovaného zrušil, věc vrátil k dalšímu řízení a soud zavázal svým právním názorem.

Kasační stížnost je nepřipustná v případech uvedených v § 104 s. ř. s.; podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. není kasační stížnost přípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Vodítko k posouzení přípustnosti kasační stížnosti stěžovatelky poskytuje usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007 - 56, které především definuje, že: „[z]ávazným právním názorem ve smyslu § 110 odst. 3 s. ř. s. je třeba rozumět ve zrušujícím rozsudku vyjádřený závěr o aplikaci a interpretaci práva, jež bylo nebo mělo být užito v rozhodované věci a jímž se tento soud zabýval ke kasačním námitkám, nebo jímž se zabýval nad jejich rámeč v mezích § 109 odst. 2, 3 s. ř. s.“. Rozšířený senát dále odkázal na náleze Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05, podle něž ustanovení § 104 odst. 3 s. ř. s. zajišťuje „(...) aby se Nejvyšší správní soud nemusel znovu zabývat věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor vyslovil, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil (...)“. Rozšířený senát rovněž připustil, že vázanost právním názorem Nejvyššího správního soudu není pro krajský soud absolutní; k odklonu by mohlo dojít za situace, kdy se v dalším řízení před krajským soudem v důsledku doplnění řízení postupem podle § 77 s. ř. s. změní skutkový stav natolik, že vede k jinému právnímu posouzení. Obdobný průlom by mohl nastat i při podstatné změně judikatury, a to na úrovni, kterou by byl krajský soud i každý senát Nejvyššího správního soudu povinen akceptovat v novém rozhodnutí. Tak by tomu bylo v případě, že v mezidobí mezi opakovaným rozhodováním Nejvyššího správního soudu v téže věci o rozhodné právní otázce jinak uvážil Ústavní soud, Evropský soud pro lidská práva, Evropský soudní dvůr, ale i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu.

Kasační námitky směřující proti poslední vydanému rozsudku krajského soudu ze dne 8. 1. 2010, č. j. 3 Cad 15/2007 - 122, dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. fakticky svým obsahem představují polemiku stěžovatelky s již ve věci dříve vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu, a proto je kasační stížnost v této části nepřipustná dle ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud naopak shledal přípustnou kasační stížnost z důvodu uplatněného podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. v naříkané nepřezkoumatelnosti rozsudku spočívající v nedostatku důvodů pro rozhodnutí, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Jak již bylo uvedeno, po zrušení rozsudku ze dne 9. 1. 2009, sp. zn. 3 Cad 15/2007, byl městský soud při novém rozhodování o žalobních námitkách stěžovatelky ze dne 19. 2. 2007 vázán v souladu s ustanovením § 110 odst. 3 s. ř. s. závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným ve zrušovacím rozhodnutí ze dne 13. 8. 2009, č. j. 6 Ads 49/2009 - 111.

Nejvyšší správní soud jsa si vědom, že městský soud v rozsudku vedle konstatování předchozího z procesního vývoje posuzované věci již nikterak důvody pro rozhodnutí nerozvíjí, přesto považuje za seznatelné, jakými úvahami byl městský soud veden při rozhodování o správní žalobě. Jak je z odůvodnění rozsudku patrné, městský soud přistoupil k téměř doslovné reprodukci právního názoru formulovaného zrušujícím rozsudkem ze dne 13. 8. 2009,

č. j. 6 Ads 49/2009 - 111. Byť Nejvyšší správní soud vyslovil právní názor ke kasační námitce žalovaného, vyplývá z něj, že se zaměřil už při jeho formulaci nejen na samotnou otázku přezkoumatelnosti správních rozhodnutí, ale rovněž i na předchozí argumentaci stěžovatelky ve věci, a tento svůj přístup zdůvodnil. V posuzované věci bylo nutno posoudit právní i skutkový stav a z něj dovodit, zda rozhodnutí správního orgánu trpí nepřezkoumatelností.

Městský soud v Praze v kasační stížnosti napadnutém rozsudku ze dne 8. 1. 2010, č. j. 3 Cad 15/2007 - 122, za konkrétní důvody, na kterých spočívá zamítnutí žaloby stěžovatelky, uvedl principy přezkumu správních rozhodnutí a závaznost právního názoru Nejvyššího správního soudu.

Z napadeného rozsudku nevyplývá, že by městský soud vyjádřený právní názor Nejvyššího správního soudu nerespektoval a necítil by se jím být vázán (např. pro některý z výše uvedených důvodů); stěžovatelka takovou vadu rozsudku ostatně ani nenamítla.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že již jeho dřívější právní názor vyslovený ve zrušujícím rozsudku a závazný pro městský soud dává dostatečnou odpověď na žalobní námitky stěžovatelky týkající se výpočtu výše dávky v souvislosti s náklady na domácnost; postup městského soudu při odůvodnění rozhodnutí nelze považovat za takový, jenž by způsobil nepřezkoumatelnost rozsudku spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud neshledal s ohledem na výše uvedené kasační stížnost důvodnou, proto ji zamítl (§ 110 s. ř. s.).

Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1, 2 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Stěžovatelce byla pro řízení o kasační stížnosti usnesením Městského soudu v Praze ze dne 6. 4. 2010, č. j. 3 Cad 15/2007 - 139, ustanovena zástupkyní Mgr. Dagmar Rezková Dřímálová, advokátka, se sídlem Muchova 9/223, Praha 6; podle ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Podle ustanovení § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, přiznal Nejvyšší správní soud zástupkyni odměnu za dva úkony právní služby, a to 2 x 500 Kč podle § 11 odst. 1 písm. b) (převzetí věci včetně studia spisu u soudu) a § 11 odst. 1 písm. d) (doplnění kasační stížnosti) citované vyhlášky a náhradu hotových výdajů za dva úkony právní služby ve výši 2 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky), celkem tedy 1600 Kč. Zástupkyně stěžovatelky na výzvu soudu uvedla, že není plátcem daně z přidané hodnoty. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. ledna 2011

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu